

BÀI THƠ BỎ NỬA CHỪNG

Em đến bên ta đêm tái ngộ
Ngập ngừng sợ động vỡ chiêm bao
Mắt xưa chùng đã sâu một đạo
Từ buổi xa trường, mất bóng nhau

Em kể cùng ta những dặm đường
Những hồi ly biệt, nỗi tang thương
Những sông suối cạn, còn quạnh quẽ
Những núi oan khiên, biển đoạ trường

Em nhắc giùm ta một mảng đời
Mấy tầng kỷ niệm đã im hơi
Những hình bóng cũ còn thoi thóp
Vạt áo dài xưa đã lạc loài

Em khóc cho ta chút lệ thầm
Bên trời con mắt ngó đăm đăm
Nhúm hương phấn cũ bay mù bụi
Rụng xuống hồn ta giọt lệ câm

Bỗng thấy yêu thương đến chạnh lòng
Ngắm trời đất rộng đến mênh mông
Ngón tay em nhỏ suông đường chỉ
Níu được không em ... nối lại vòng

Ôi biết thời gian có chịu ngừng !
Sao lời hẹn cuối bỗng ... rưng rưng
Rủ nhau “ mai mốt về quê cũ
giảng nốt bài thơ ... bỏ nửa chùng ! ”

CAO VI KHANH

-25 năm sau “buổi tan trường” lần chót-